

OP EEN OCHTEND werd de olifant heel klein.

‘Wat doe je nou?’ vroeg de eekhoorn verbaasd. Ze zaten naast elkaar in het gras aan de oever van de rivier en zouden net een gesprek met elkaar gaan voeren.

‘Ik denk dat ik verschrompel,’ zei de olifant onzeker, terwijl hij tegen een knie van de eekhoorn leunde.

‘O...’ zei de eekhoorn. ‘Is dát nou verschrompelen...’

‘Wat dacht je dan dat het was?’ vroeg de olifant.

‘Iets met water, als het waait,’ zei de eekhoorn.

‘Nee,’ zei de olifant. ‘Het is dit.’

Even was het stil. Maar de olifant verschrompelde wel verder.

‘Tot hoever kun je eigenlijk verschrompelen?’ vroeg de eekhoorn. Hij was opgestaan en boog zich over de olifant heen. Er stonden rimpels op zijn voorhoofd.

‘Dat weet ik niet,’ piepte de olifant. Zijn stem was ook heel klein geworden. ‘Als ik niet oplet verschrompel ik tot niets.’

‘Tot niets??’ riep de eekhoorn. Hij ging op zijn buik liggen en hield zijn gezicht vlak boven de grond. De olifant was zo ver verschrompeld dat hij nog maar tot halverwege een grasspriet kwam.

‘Ja,’ piepte hij. ‘Misschien wel.’

Toen was hij zo klein dat de eekhoorn hem niet meer kon zien of horen.

‘Olifant!’ riep hij. ‘Olifant!’

Maar er kwam geen antwoord, en onder aan de grasspriet, waar hij de olifant voor het laatst had gezien, lag alleen wat stof, dat niet bewoog.

De eekhoorn ging zitten en liet zijn hoofd tussen zijn schouders zakken. Hij was plotseling heel verdrietig. Het leek wel alsof er een golf van verdriet over hem heen speelde, die hem bijna liet verdrinken.

‘Olifant,’ mompelde hij, alsof hij zachtjes ‘Help’ riep. ‘Olifant. Olifant.’

Zo zat hij daar in het gras aan de oever van de rivier op een ochtend in de zomer.